

РЕШЕНИЕ

№ 599

гр. Бургас, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Пламена К. Георгиева Върбанова Въззивно
гражданско дело № 20232100500511 по описа за 2023 година

Производството по делото е с правно основание чл.258 ГПК и сл. и е висящо за втори път
пред БОС след като с Решение № 50029/07.03.2023г. по гр.д.№ 2279/2022г. на ВКС, I-во
г.о., е отменено решение № 260026 от 21.02.2022 г. по в. гр. д. № 23/2021 г. на Бургаския
окръжен съд и вместо него е постановено решение, с което са отхвърлени предявените от
Е. И. Д. от гр.София, срещу „Орко“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на
управление:гр.Б*****, искове по чл.26, ал.1, предл.3 ЗЗД за прогласяване нищожност
поради нарушаване на добрите нрави /нееквивалентност на престациите/ на осем договора
от 01.07.2016 г. за поддръжка на общите части за апартамент D12, находящ се във вилно
селище ***** в местността „*****“, гр.С* и апартаменти *****, *****, ***; *****, ***; *** и
, находящи се във вилно селище ** в същата местност, както и за връщане на
основание чл.34 ЗЗД на получената сума по тези договори - 6000 евро, с легова
равностойност 11734,95 лв., както и е отхвърлен предявения при условията на евентуалност
иск на Е. И. Д. от гр.София срещу „Орко“ ЕООД иск по чл.30 ЗЗД за унищожаване договор
от 01.07.2016 г. за стопани сване и поддръжка на общите части на апартамент *****, находящ
се във вилно селище ***** в местността „*****“, гр.С*, както и искането за връщане на
основание чл.55, ал.1 ЗЗД на дадената сума по този договор в размер на 750 евро с легова
равностойност от 1466,87 лв.

С така постановеното решение ВКС е върнал делото на Бургаския окръжен съд за
разглеждане на исковете за нищожност на тези договори на останалите предявени основания
, а при настъпване на процесуалното условие – и на евентуалните искове по чл.30 ЗЗД за
унищожаване на посочените договори поради сключването им при заплашване, по които
искове първоинстанционният съд и въззивната инстанция не са се произнесли предвид
уважаване на исковете на първото заявено с исквата молба основание за нищожност, а
именно: накърняване на добрите нрави/нееквивалентност на престациите/.

Бургаският Окръжен съд, като взе пред вид становищата на страните, събраните по делото доказателства и съобрази приложимите законови норми, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба на Е. И. Д. от гр.София против „Орко“ ЕООД, в която при условията на евентуалност са предявени обективно съединени искове по чл.124,ал.1 ГПК вр.чл.26,ал.1,предл.3 ЗЗД, чл.26,ал.2,предл.1 ЗЗД ;чл.26,ал.1,предл.1 ЗЗД ; искове за унищожаване на процесните договори за поддръжка на недвижими имоти с правно основание чл.27 вр. чл.30 ЗЗД; искове по чл.34 ЗЗД.

Предявеният инцидентен установителен иск за обявяване нищожност на решенията от 15.06.2012г., приети от ОСЕС във „*****“- ваканционен комплекс от затворен тип, изграден в поземлен имот с идентификатор *****, е оставен без разглеждане и производството по него е прекратено с определение №5391/17.07.2018г. по гр.д.№2181/18г. на БРС, потвърдено с Определение № I- 2337 по ч.гр.д.№1765/18г. на БОС, недопуснато до касационно обжалване с определение №214 от 13.05.2013г. по ч.гр.д.№426/2019г. на ВКС.

С постановено от първоинстанционния съд Решение 260209/14.09.2020г. е отхвърлен главният иск за нищожност на договора, касаещ апартамент *****, поради няколко основания - противоречие със закона, нарушаване на добрите нрави и липса на предмет,като в тази му част първоинстанционното решение е влязло в сила като необжалвано.

Както се посочи по-горе,с Решение № 50029/07.03.2023г. по гр.д.№ 2279/2022г. на ВКС, I-во г.о., са отхвърлени искове по чл.26, ал.1, предл.3 ЗЗД, а именно : за прогласяване нищожност поради нарушаване на добрите нрави /нееквивалентност на престациите/ на осем договора от 01.07.2016 г. за поддръжка на общите части както следва: за апартамент D12, находящ се във вилно селище Р. ***** в местността „*****“, гр.С* и апартаменти *****, *****, *****, *****, *****, ***** и *****, находящи се във вилно селище ***** в същата местност, както и за връщане на основание чл.34 ЗЗД на получената сума по тези договори - 6000 евро, с левова равностойност 11734,95 лв.. Отхвърлен е и иск по чл.30 ЗЗД за унищожаване договор от 01.07.2016 г. за стопанисване и поддръжка на общите части на апартамент *****, находящ се във вилно селище ***** ***** в местността „*****“, гр.С*, както и искането за връщане на основание чл.55, ал.1 ЗЗД на дадената сума по този договор в размер на 750 евро с левова равностойност от 1466,87 лв.

Следователно,пред настоящата инстанция са висящи следните обективно съединени искове:

1/ иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК за прогласяване нищожността на осем броя договори за поддръжка на недвижими имоти, собственост на ищеца, всички сключени на 1.07.2016г., на следните евентуално заявени основания: 1 / поради противоречие с императивни норми на закона- чл.26, ал.1, предл.1 ЗЗД. 2/ поради невъзможен предмет-чл.26, ал.2, предл.1 ЗЗД;

2/ иск с правно основание чл.27 вр. чл.30 ЗЗД за унищожаване на процесните договори за поддръжка на недвижими имоти поради това, че са били сключени при условията на заплаха,а именно: че в противен случай ще бъдат преустановени услугите електроснабдяване, водоснабдяване, интернет и телевизия, както и достъпът до обектите на ищеца и неговата наследодателка.

3/ При условията на евентуалност, ако бъде уважен иска за нищожност или унищожаемост на договорите за поддръжка, е предявен иск с правно основание чл.34 от ЗЗД ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от общо 6750 евро, платени без основание / респективно- на отпаднало основание, по процесните договорите за поддръжка за периода от 1.08.2015г. до 1.08.2018г., ведно със законната лихва върху сумата.

Пред въззивната /както и пред първата/ инстанция са безспорни обстоятелствата във връзка с придобиването на правото на собственост върху процесните имоти от страна на наследодателката на ищеца, а впоследствие и от самия ищец, като същите са идентични с

твърденията, изложени в исковата молба и се установяват от събраните по делото многобройни писмени доказателства. Безспорни са и твърденията за обстоятелствата, при които са били сключени процесните девет договора за поддръжка между страните/респективно- наследодателката на ищеца и ответника, като същите се потвърждават и от разменената кореспонденция между страните и показанията на св.Д.а. Ищецът е собственик по наследство и дарение на девет самостоятелни обекта, находящи се в сгради в режим на етажна собственост, като два от тях са в сграда „*****” и седем в сграда „*****”, които са част от курортен комплекс „*****”. В случая производството по делото е висящо за осем от тези обекти, а именно: за апартамент D12, находящ се във вилно селище Р. ***** в местността „*****“, гр.С* и апартаменти *****, *****, *****, *****, *****, ***** и *****, находящи се във вилно селище ***** в същата местност.

По делото не е установено комплексът или конкретните две сгради в режим на ЕС да отговарят на критериите за жилищен комплекс от затворен тип, чиято легална дефиниция се съдържа в §1, т.3 от ДР на ЗУЕС, с оглед на което следва да се приеме, че по отношение на общите им части е приложим режимът на управление по чл.1 от ЗУЕС – чрез общо събрание или чрез сдружение на собствениците, а не по чл.2 от ЗУЕС. В допълнение следва да се посочи, че това общо събрание следва да се състои от етажните собственици на всяка от сградите в режим на ЕС поотделно /а не за всички сгради в поземления имот/, като същото е компетентно да взема решения само за управлението и поддръжката на съответната сграда, а за обекти, които са извън сградата /например басейни и др. подобни- само ако ид.ч. от правото на собственост върху тях са прехвърлени като прилежащи към правото на собственост на съответния самостоятелен обект/.

Видно от приложените протоколи за проведени през 2011г. и 2012г. ОС на ЕС в двата процесни поземлени имота, във всеки от тях е формирана обща Етажна собственост за целия поземлен имот, като на тези събрания са приети решения за избор на управител на етажната собственост, решение за възлагане на поддръжката на етажната собственост на трето лице- в случая ответното дружество, не е взето конкретно решение за размера на таксите, дължими към „Орко” ЕООД. ОС на ЕС в „*****” било проведено на 09.05.2011 г., а ОС на ЕС във „*****” било проведено на 15.06.2012 г. и тъй като взетите на тях решения не са били атакувани по реда на чл.40 от ЗУЕС, същите като влезли в сила обвързвали със задължителна сила членовете на всяка от двете етажни собствености, сред които ищеца и неговата наследодателка. Съгласно взетите решения за управител на ЕС на „*****” било избрано „*****” ЕООД, а на ЕС на „*****” - „*****” ЕАД, като правата и задълженията им като управители били прехвърлени на ответника - „Орко” ЕООД.

В тази връзка и предвид оспорването на съдържанието на представения от ответника протокол от ОСЕС от 2012г., който се различава от приложения към исковата молба протокол в съдържанието на решението по т.3, в частта му, касаеща размера на таксите, въззивната инстанция намира, че за изясняване на фактите по делото следва да се кредитира протокола, приложен към исковата молба, който е бил предоставен на ищеца от ответника и който е идентичен по съдържание досежно решението по т.3 от дневния ред с протокола от проведеното пред предходната година общо събрание събрание в другия поземлен имот.

Решенията на ОСЕС не се оспорени по реда на чл.40 ЗУЕС и са влезли в сила, като въз основа на тях, както и на договорите за заместване на страна, ответникът формално се явява легитимиран да извършва поддръжката на общите части в отделните сгради и на общите части /т.нар в договорите „инфраструктура”/ в отделните поземлени имоти, част от ваканционен комплекс „*****”.

Не е спорно, че ответникът е извършвал поддръжката на общите части в изпълнение на задълженията си по осемте процесни договора, както и че ищецът, а преди смъртта й- неговата майка, са заплащали дължимите такси за тези услуги, като това се установява и от приложените платежни документи. Установява се и съдържанието на правата и задълженията на страните по процесните договори. Наследодателката на ищеца- лично и като негов пълномощник, са възложили, а ответното дружество, в качеството на изпълнител е приело да извършва срещу заплащане стопанисване и поддръжка на общите части в

жилищен комплекс от затворен тип – Вилно селище *****/разположено върху имот с идентификатор **** според договора, а според СТЕ- в имот с идентификатор ****- стар, а понастоящем имот с идентификатор ****/ относно апартамент D 29 с площ 71,04 кв.м., както и стопанисването и поддръжката на общите части в жилищен комплекс от затворен тип- вилно селище **** */ разположено върху имот с идентификатор ****/ относно за останалите седем апартамента.

Конкретното съдържание на задълженията на ответника е уговорено в раздел II от договорите. Възложителите са се задължили да заплащат на ответника годишна такса в размер на 250 евро без ДДС – така раздел IV, т.10 от договорите, като са поели и допълнителни задължения, описани в раздел III.

В хода на делото ищецът е отправил изявление до ответника за прекратяване на процесните договори. Както изпълнението на договорите от страна на възложителите, така и изявлението за прекратяването на договорите не съставляват действия по признание действителността на договорите, нито могат да санират тези договори, в случай, че същите са нищожни, респективно- унищожяеми поради сключването им под заплахата.

След като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено следното.

По исквете за нищожност на договорите поради противоречие със закона- чл.26,ал.1,пр.1 ЗЗД:

Порокът на договора поради противоречие със закона се състои в нарушаване на императивна правна норма и е установим при съпоставката на съдържанието на договора с правилото на закона. Неспазването на разпоредбите, установяващи форма за действителност, също е видимо от самата сделка. Противоречат на закона само договорите, чието основание/причина, кауза/ противоречат на закона, както и тези, които имат забранен от закона предмет. Нарушаването на закона при сключването на договорите може да има само тези правни последици, които законът посочва изрично или мълчаливо. Законът изрично посочва кои нарушения при сключването на договора го опорочават до недействителност в някоя от проявите й форми- нищожност, унищожяемост или висяща недействителност. Законът може да посочва и други правни последици: отменяване, разваляне или прекратяване по друг начин на договора, но когато правната последица на нарушаване на закона не е посочена изрично, тя е отговорност за вреди. Във връзка с предмета на договора са възможни два случая на нищожност, които се изключват взаимно- нищожност поради противоречие на закона по чл.26, ал.1 ЗЗД и нищожност поради невъзможен предмет по чл.26, ал.2 ЗЗД.

При нищожност поради противоречие със закона предметът на договора е напълно възможен, той може да съществува реално, но законът изрично забранява определен вид сключване на договори с този предмет- например забранено е разпореждането с договор на имот-публична държавна собственост, което обаче не изключва непременно разпореждането с този предмет по друг начин.

В случая ищецът претендира прогласяване нищожността на осем броя договори за поддръжка на недвижими имоти, негова собственост, всички сключени на 1.07.2016г., поради противоречие с императивни норми на закона- чл.26, ал.1, предл.1 ЗЗД. От доказателствата, събрани по делото става ясно, че в двете етажни собствености е бил установен реда за управлението им: било е взето решение за избор на управител на етажната собственост - за управител на ЕС на „*****” било избрано „*****” ЕООД, а на ЕС на „*****” - „*****” ЕАД, като правата и задълженията им като управители били прехвърлени на ответника - „Орко” ЕООД; взето е решение, че професионалното дружество „Орко” ЕООД ще извършва поддръжка на целия комплекс въз основа на един общ договор между него и управителя „*****” ЕАД и последващи еднотипни договори с отделните етажни собственици. Представен е и договор от 09.05.2011 г. между „*****” ЕАД и „Орко” ЕООД за приемане на поддръжката и управлението на общите части на етажната собственост, както и еднотипните договори, които „Орко” ЕООД е предложило за всички процесни

апартаменти, в които изрично е предвидено, че „Орко“ ЕООД има задължението да заплаща сметките за изразходваната електроенергия, вода, интернет, телефон, кабелна телевизия, както и месечна такса за пречиствателно съоръжение. Следователно – в етажната собственост е бил установен ред, при който консумативните разходи за всеки самостоятелен обект, както и общите разходи за поддръжка на общите части, се извършва чрез „Орко“ ЕООД. Задължението на ищеца да сключи отделен договор с това дружество произтича от решение на ОС на ЕС. Този договор е еднотипен за всички самостоятелни обекти. Следва да се посочи и това, че поддържането на общите части на етажна собственост може да се възложи на юридическо или физическо лице срещу заплащане, като конкретни правомощия на управителния съвет /управителя/ могат да бъдат възложени на тези лица – чл.11, т.11 ЗУЕС. Именно това е правното основание за взетото решение на ОС на ЕС от 09.05.2011 г., независимо от това, че и в протокола и в договорите се говори за жилищен комплекс от затворен тип. Соченото правно основание за сключване на осемте еднотипни договори не противоречи закона, сключването му е предвидено в ЗУЕС, а не забранено от закона, поради което и на заявеното от ищеца основание –чл.26,ал.1,предл.1 ЗЗД, исквите му претенции са неоснователни и като такива следва да се отхвърлят.

По иска за нищожност на договорите поради невъзможен предмет- основание по чл.26,ал.2 ЗЗД :

Невъзможен предмет на договора, по смисъла на посочената разпоредба е налице, когато има начална невъзможност за неговото изпълнение и то към момента на сключването му, т. е., когато предмет на договора е обект, който не съществува или който е изключен от гражданския оборот и който в нито един момент не би могъл да бъде предмет на прехвърлителна сделка (когато се касае за такава) като този порок не може да бъде саниран.

Не се спори между страните, че ищецът е собственик на обекти в сградите-етажна собственост и има качеството на етажен собственик. Предметът на сключения между страните договор е управлението и поддръжката в цялост на общите части на жилищната сграда в режим на етажна собственост и пространството около нея, срещу определено от страните възнаграждение, като не е предмет на спор между тях и обстоятелството, че такъв договор е сключен с всеки един от етажните собственици. След като това е така и видно от договора не се касае за поддръжка и управление само на припадащия се на конкретния собственик процент от общите части, то не е налице нито една от хипотезите на невъзможност на предмета – правно или фактическо ограничение за изпълнение на възложеното с договора, а именно поддържане на общите части с цел осигуряване на луксозна и сигурна среда на обитаване, извън гарантираното от Закона ползване на общите части и терена, в който сградата е построена, от всеки етажен собственик. Дължимата от ответника престация е напълно възможна. Следва да бъде посочено, че предметът на договора между страните е ясно и точно определен и той не се влияе от обстоятелството налице ли е или не комплекс от затворен тип, както неправилно счита ищецът. В конкретния случай няма данни, а и не се твърди, посоченото решение да е оспорено в законовия за това срок. Етажната собственост се управлява от общото събрание на етажните собственици чрез взетите от него решения. Тези решения са особен вид многостранни актове, взети от неперсонифицирана група лица и насочени към постигане на обща цел, а не многостранна сделка. Законът урежда специална процедура за вземането на тези решения, като регламентира начина на свикване, състав, представителна власт, гласуване, предметна компетентност. Спазването на тези правила е основание за действителността на решението. ЗС и ЗУЕС не уреждат специални основания за нищожност на решенията на ОСЕС. Законосъобразността на тези решения се определя от правилата за тях в ЗУЕС. Специфичен е и контролът за спазването им. За разлика от нищожността на сделките, на която може да се позове всяка страна и заинтересовано лице безсрочно, контролът за законосъобразност на решенията на етажната собственост е съдебен и е ограничен с преклузивен срок за предявяване на иска. В този смисъл е трайната съдебно практика (Решение № 39/19.02.2013 г. по гр.д.№ 657/2012 г., I г.о., ГК на ВКС). Възможността за атакуване законосъобразността на тези решения, в т.ч. досежно противоречието им с императивни правни норми, е

ограничена във времето – до изтичане на срока по чл.40 ЗУЕС. След изтичане на този срок, решенията се стабилизират и подлежат на изпълнение. (Така гр.д.№ 658/2012 г. на 1 г. о. на ВКС, Решение № 122 от 6.11.2019 г. на ВКС по т. д. № 1830/2018 г., I т. о., ТК). По изложените съображения предявения иск на посоченото основание като неоснователен подлежи на отхвърляне.

С оглед неуважаване на иска за нищожност по чл.26,ал.1,предл.1 ЗЗД и на иска за нищожност по чл.26,ал.2 ЗЗД на осемте броя договори за поддръжка на недвижими имоти,собствени на ищеца, всички договори сключени на 1.07.2016г.,следва да се разгледа иска с правно основание чл.27 вр. чл.30 ЗЗД- за унищожаване на процесните договори за поддръжка на недвижими имоти поради това, че били сключени при условията на заплахата, а именно: че в противен случай ще бъдат преустановени услугите електроснабдяване, водоснабдяване, интернет и телевизия, както и достъпът до обектите на ищеца и неговата наследодателка.

Съгласно разпоредбата на чл.30 от ЗЗД, заплашването води до унищожаемост на договора, когато едната страна е принудена от другата страна или от трети лица да сключи договора чрез възбуждане на основателен страх. Прието в теорията и практиката е, че при заплашването се въздействува върху волята на лицето чрез използване на средства за психическа принуда, като страховите представи могат да имат за предмет живота, здравето, честта или имуществените интереси както на страната по сделката, така и на други лица, интересите на които са близки до тези на страната, чието волеизявление се иска. Макар и законът да не уточнява начина, по който се предизвикват страховите представи, необходимо е използване за целта на средства, които могат да възбудят основателен страх. В случая съдът намира, че при наличие на установен ред за управление в двете етажни собствености, произтичащ от необжалвани решения на ОС на ЕС от 09.05.2011 г. и от 15.06.2012 г., не може да се възприеме тезата за „заплашване“ по смисъла на чл.30 ЗЗД, което да е довело до сключване на договорите от 1.07.2016г. Действително, от показанията на св. А. Д./съпруга на ищеца /се установява, че договорите били подписани, тъй като услуги/интернет, телевизия/ за апартаментите на З. Д./наследодателка на ищеца Е. Д./ щели да се предоставят едва след подписване на договорите за поддръжка. Както обаче се изтъкна по-горе, след като с влязло в сила решение на ОС на ЕС е прието, че консумативните разходи за всеки самостоятелен обект, както и общите разходи за поддръжка на общите части, ще се извършва чрез „Орко“ ЕООД, то безспорно задължението на ищеца да сключи отделен договор с това дружество произтича от решение на ОС на ЕС. Този договор е еднотипен за всички самостоятелни обекти, поради което е неоснователна тезата на ищеца-че предупреждението за прекратяване на услугите е противоправно, респ.-не води до унищожаемост на договора на основание чл.30 ЗЗД като сключен при заплахата.

При този изход по спора и предвид отхвърляне на исковете за нищожност и унищожаемост на процесните договори на заявените основания, предявеният при условията на евентуалност иск по чл.34 ЗЗД не подлежи на разглеждане.

На основание чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по въпроса за разноските, които на основание чл.78,ал.3 ГПК следва да възложи в тежест на въззиваемия Е. Д.. В случая, с оглед фактическата и правна сложност на делото, като взе предвид цената на предявените искове, както и обстоятелството, че се касае до обективно кумулативно съединени искове по чл.26,ал.1,предл.1 ЗЗД и по чл.26,ал.2 ЗЗД, съчетани с евентуално съединени искове по чл.27 вр. чл.30 ЗЗД и отчитайки минималните размери на адвокатските възнаграждения по Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, БОС намира, че в тежест на въззиваемия следва да се присъдят разноските, извършени по делото и изброени в Решение № 50029/07.03.2023г. по гр.д.№ 2279/2022г. на I-во г.о. на ВКС както следва:пред БРС- разноски в размер на 3600 лева за адвокатско възнаграждение и 150 лева депозит за вещо лице; за въззивната инстанция- 867,45 лева държавна такса и 2400 лева за адвокатско възнаграждение; за ВКС-612,07 лева държавна такса и 3600 лева за ВКС, или общо 11029,52 лева. Отнесени само за единия договор, по отношение на който ВКС е отхвърлил исковете, в полза на „Орко „ЕООД са присъдени

разноски в размер на 1225,50 лева.Тази последна сума следва да се приспадне от общата сума на разноските 11029,52 лева , с оглед на което остава дължима сумата от 9804,02 лева.

Мотивиран от изложеното Бургаският Окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Е. И. Д. ЕГН ***** от гр.С**** срещу „Орко“ ЕООД, ЕИК: **** със седалище и адрес на управление:гр.Б****, искове по чл. 26,ал.1,предл.1 ЗЗД за прогласяване нищожност поради противоречие със закона на осем договора от 01.07.2016г. за поддръжка на общите части за апартамент D12, находящ се във вилно селище Р. ***** в местността „*****“, гр.С* и апартаменти ****; ****; ****; ****; ****; **** и ****, находящи се във вилно селище ***** в същата местност.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Е. И. Д. ЕГН ***** от гр.С**** срещу „Орко“ ЕООД, ЕИК: **** със седалище и адрес на управление:гр.Б****, искове по чл. 26,ал.2,предл.1 ЗЗД за прогласяване нищожност поради невъзможен предмет на осем договора от 01.07.2016г. за поддръжка на общите части за апартамент D12, находящ се във вилно селище Р. ***** в местността „*****“, гр.С* и апартаменти ****; ****; ****; ****; ****; **** и ****, находящи се във вилно селище ***** в същата местност.

ОТХВЪРЛЯ предявените от Е. И. Д. ЕГН ***** от гр.С**** срещу „Орко“ ЕООД, ЕИК: **** със седалище и адрес на управление:гр.Б****, искове по чл.27 вр. чл.30 ЗЗД за унищожаване на осем договора от 01.07.2016г. за поддръжка на общите части за апартамент D12, находящ се във вилно селище Р. ***** в местността „*****“, гр.С* и апартаменти ****; ****; ****; ****; ****; **** и ****, находящи се във вилно селище ***** в същата местност, поради това, че са били сключени при условията на заплаха,а именно: че в противен случай ще бъдат преустановени услугите електроснабдяване, водоснабдяване, интернет и телевизия, както и достъпът до обектите на ищеца и неговата наследодателка.

ОСЪЖДА Е. И. Д. ЕГН ***** от гр.С**** да заплати на „Орко“ ЕООД, ЕИК: **** със седалище и адрес на управление:гр.Б****, съдебно деловодни разноски в размер на 9804,02 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен Касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____